

DE GEBEDSWORSTELING VAN CHRISTUS IN GETHSÉMANÉ

door

HUGH MARTIN

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2007**

De gebedsworteling van Christus in Gethsémané

„En in zware strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. En Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.” Lukas 22 : 44.

Voordat wij gaan overdenken, wat het gebed van Christus in de hof inhoudt, willen wij eerst onze aandacht vestigen op enkele zaken, die daaraan voorafgaan.

1e. De Heilige Schrift stelt ons Jezus voor als een Man des gebeds. Reeds aan het begin van Zijn openbare bediening lezen we, Markus 1 : 35: „En des morgens vroeg, als het nog diep in de nacht was, opgestaan zijnde, ging Hij uit en ging henen in een woeste plaats en bad aldaar”.

Ook, nadat Hij de vijfduizend had gevoed en Zijn discipelen gedwongen had in het schip te gaan, en Hij de schare had laten weggaan, ging Hij op de berg om te bidden, Markus 6 :46. Matthéüs zegt: „En als het nu avond was geworden, zo was Hij daar alleen... tot de vierde wake des nachts”, Hoofdstuk 14:23, 25.

Eveneens ging Hij in de nacht, die aan de verkiezing der twaalf Apostelen voorafging, naar de berg en Hij bleef de nacht over in het gebed tot God. Luk. 6: 12. Deze en andere voorbeelden wijzen ons aan, dat Jezus bij uitnemendheid een Man des gebeds was.

2e. Dit moest zo zijn, want ook daarin was Hij Zijn broeders gelijk, uitgenomen de zonde.

Het doel, waartoe de Verlosser hun natuur aannam, was, dat Hij Zich gelijk met Zijn volk zou stellen in al hun verantwoordelijkheden, in al hun noden en in al hun onzondige zwakheden. Hij wilde bij ondervinding alles doorleven, wat tot hun staat behoorde. Hij droeg door toerekening al de zonden, die in die staat opgesloten lagen. Hij ging door een persoonlijk medelijden in, in al hetgeen niet zondig was.

Daarom was het onvermijdelijk, dat Hij een staat innam, die duidelijk zwakheid en gebrek openbaarde — die Hem volkomen afhankelijk maakte van God — een afhankelijkheid, die Hij openbaarde in Zijn smekingen tot en aanbedding van God.

Hij was geworden uit een vrouw, geworden onder de wet — ook onder de wet van het gebed — onder de wet, die bepaalde, dat niemand iets kan ontvangen of aannemen, tenzij het hem vanuit de hemel gegeven wordt en tenzij de Heere HEERE hierom van het huis Israëls verzocht wordt, Ezech. 36 : 37.

3e. Dat Christus een Man des gebeds moest zijn, werd vereist door de voorwaarden van het Verbond tussen de Vader en Hem.

Dat Verbond, dat verplichtingen op Hem legde, maakte Hem ook de Erfgenaam van vele beloften. Echter hing de vervulling van deze beloften af van de voorwaarde, dat Jezus daarom zou bidden. Al wat nodig was om Zijn Persoon te behoeden, of om Zijn Koninkrijk op te richten, zou de Vader Hem geven. Hij eiste alleen, dat de Zoon erom zou vragen.

Al de kracht, de genade, de ondersteuning en de troost, die Christus persoonlijk nodig had, moest Hij in het gebed afsmeaken; daarbij ook de vruchten van Zijn dood en het vergaderen van Zijn kinderen. Hij ook moest Zijn begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend laten worden bij God. Zo was de wet van Zijn ambt. Zo was daarmee in overeenstemming het Besluit aangaande Hem, zoals Hij Zelf in de tweede Psalm zegt, vers 7 en 8. „Ik zal van het besluit verhalen: de HEERE heeft tot

Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik u gegeneerd. Eis van Mij en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarde tot Uw bezitting". Ook worden de gebeden van de Zoon van God, die ook Davids Zoon en Davids Heere was, voorzeggd, als Jehovah in Ps. 89 in een gezicht van deze Heilige spreekt en zegt, vers 27: „Hij zal Mij noemen: Gij zijt Mijn Vader! Mijn God, en de Rotssteen Mijns heils".

4e. Dat Christus' goddelijk Persoon, in Zijn Middelaarsambt, Zich onderwerpt aan de noodzakelijkheid van het gebed, toont ons de ware aard van Zijn vernedering. Het gebed is een belijdenis van zwakheid, van ongenoegzaamheid. Maar hoe wonderlijk is dit in Een, die een Goddelijk Persoon — de eeuwige Zoon van God is ! Zeker, daarom was Hij God in een staat van vernedering, want Hij die zo bad was God geopenbaard in het vlees. Laten we eens letten op het volgende: Van Wie zoekt Jezus de genade en kracht, die Zijn broze menselijke natuur nodig had? Uit welke Bron begeerde en verwachtte Hij de genade, die genoegzaam voor Hem was om met kracht volmaakt gemaakt te worden in Zijn zwakheid? Dit was ongetwijfeld uit de Godheid — uit de eeuwige bronnen en algenoegzaamheid van de Godheid in de Persoon van de Vader. Maar woonde al de volheid der Godheid niet lichamelijk in Zijn eigen Persoon ? Zo ja, waarom heeft Hij dan niet rechtstreeks en zonder het van de Vader af te smeken al de bronnen van sterkte en troost, die Zijn eigen Godheid in vereniging met Zijn Middelaarpersoon had kunnen geven, niet aangesproken? Waarom verrijkte Hij die zwakke menselijke natuur, die Hij in vereniging met Zijn Godheid had verhoogd, niet onmiddellijk uit de schatten van Zijn eigen goddelijke krachten? Hij was toch in Zijn eigen Persoon waarachtig God?

Zeker, omdat Hij onbelemmerd en rechtstreeks toegang had tot de gehele volheid Gods, die de mens Christus Jezus bezat, uit kracht van de persoonlijke inwoning der Godheid, had Hij rechtstreeks Zijn hand op de gave of mate der goddelijke genade en kracht kunnen leggen zonder, om zo te spreken, smekingen op te offeren aan Zijn Vader.

Maar Christus eigende Zich zo uit Zichzelf en op eigen gezag die ondersteunende kracht, die Hij zo ernstig begeerde, uit Zijn eigen Godheid niet toe. Hij zocht en verwachtte die ootmoedig en lijdzaam van Zijn Vader. Dit is een bewijs voor de wonderlijke woorden van Paulus, als hij van Christus zegt: „Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn; maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende en is de mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises, Fil. 2:6-8.

Al de deugden der Godheid had Hij tot Zijn beschikking; al de sterkte, genaden en gaven, die de Godheid kan schenken. Uit Zijn eigen Godheid had Hij, de God-mens, Zijn eigen menselijke natuur kunnen voorzien, zoals Hij alle andere geschapen naturen voorziet van al wat voor hun onderhoud en welzijn nodig is. Het zou geen roof geweest zijn, als Hij zo gehandeld had. Nochtans heeft Hij Zichzelf ontledigd.

Zijn vernedering hield in, dat Hij Zich weerhield om op deze manier Zijn mensheid te versterken. Hij werd eenvoudig „in gedaante gevonden als een mens" en zag er van af om al de aanspraken, die Hij ten bate van Zichzelf kon aanwenden, te doen gelden, hoewel Hij nog steeds als God Zijn almacht onverzwakt, maar wel verborgen, bezat.

Hoewel Hij „in de gestaltenis Gods" was en daarom de rechten van God bezat en kon doen gelden, nam Hij „de gestaltenis van een dienstknecht aan" en onderwierp Zich volkomen als een dienstknecht. Zijn dienstknechtgestalte was zichtbaar, de gestaltenis Gods onttrok zich aan het gezicht. Daarvandaan, hoewel Hij waarlijk God bleef, werden de zwakheden en noden van de mens de Zijne. De Godheid Zijns Vaders werd

Zijn toevlucht en Zijn sterkte; Zijn hulp in iedere tijd van benauwdheid. Daarom heeft Jezus gebeden. Hij had het gebed nodig, want in Zijn vernedering ontledigde Hij Zichzelf en Hij wendde Zich tot Zijn Vader, opdat Hij ter bekwamer tijd bekrachtigd mocht worden.

Zo werden Zijn wonderen verricht door de kracht van Zijn Vader: „Mijn Vader doet de werken". Hij ontving die kracht door het gebed. Zo lezen wij bij het grote wonder van Lazarus' opwekking: En Jezus hief de ogen opwaarts en zeide: Vader! Ik dank U, dat Gij Mij gehoord hebt; doch Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort, maar om der schare wil, die rondom staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat Gij Mij gezonden hebt. En als Hij dit gezegd had, riep Hij met grote stem: „Lazarus, kom uit!" Joh. 11 :41-43. Door de kracht Zijns Vaders werd dit wonderwerk verricht en deze werd Hem geschonken als antwoord op Zijn gebed.

Jezus had in het binnenste Zijner ziel gebeden en ontving in het verborgen de wetenschap, dat Hij verhoord werd. Alleen voor het volk, dat rondom Hem was, maakt Hij dit bekend, opdat zij zouden geloven, dat de Vader Hem gezonden had en dat de Vader de werken deed.

Zo verklaart de aard van Christus' vernedering, dat Hij Zich aan de instelling van het gebed moest onderwerpen. Ze maakte het gebed even onmisbaar voor Hem als voor Zijn gelovig volk. Hij werd arm evenals Zijn arme en nooddriftige kinderen en Hij hield ook alleen over, waaruit zij tot hun sterkte kunnen putten, namelijk: de volheid van de Godheid Zijns Vaders en Zijn beloften.

Hoe is Hij waarlijk Zijn broederen gelijk geworden! Als Hij „later" in onze natuur verheerlijkt wordt, herneemt Hij weer Zijn goddelijke rechten en gebruikt Hij weer alles, wat Hem als de Zoon, die de Vader evengelisch is, toekomt, ja eigen is.

Daarom heeft Hij op aarde reeds gebeden: „Vader, verheerlijk Mij met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was". En zoals Hij Zich vernederde om Zijn broederen gelijk te worden, zo wordt Hij in onze natuur verhoogd, opdat Zijn broederen Hem gelijk zullen worden. Daarvan getuigt Hij ook in Zijn voorbede: „Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt", Joh. 17 : 5 en 22.

Laat ons nu het gebed in Gethsémané in dit licht bezien.

Drie zaken vragen onze aandacht:

- I. De inhoud van dit gebed
- II. De aard van dit gebed
- III. De verhoring van dit gebed.

I. De inhoud van dit gebed:

„Mijn Vader! indien deze drinkbeker van Mij niet voorbij kan gaan, tenzij dat Ik hem drinke, Uw wil geschiede". Wij zijn geneigd te denken, dat dit niets meer dan woorden van berusting en onderwerping zijn — een „lijdelijke" gewilligheid om de wil van God te doen. Dit kunnen deze woorden ook vaak alleen uitdrukken.

Als de profeet Agabus voorzegt, wat Paulus in Jeruzalem zal overkomen, willen zijn vrienden, dat hij daar niet heen zal gaan. Als Paulus zich niet laat overreden, houden ze zich tevreden, zeggende: „De wil des Heeren geschiede". Zij geven wel een eerbiedige, nochtans niet meer dan alleen een toestemming, omdat het niet anders kon. Ze zijn wel gewillig, maar helemaal niet verlangend, dat Paulus naar Jeruzalem zal gaan.

Maar in dit gebed van Jezus: *„Uw wil geschiede"*, wordt veel meer dan dit gevonden. Als Hij Zijn discipelen leert bidden: *„Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw wil geschiede gelijk in de hemel, also ook op de aarde"*, bedoelt Hij daarmee, dat we

vragen, of we Zijn wil in alle dingen mogen kennen, ons daaraan mogen onderwerpen en die mogen gehoorzamen gelijk de engelen in de hemel doen.

Zo geeft Christus hier in Zijn eigen Persoon een voorbeeld van een stellige en sterke begeerte, dat de wil van God geschiede. Hij bidt daarom „te ernstiger” dan de eerste keer, toen Hij zeide: Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker van Mij voorbijgaan”. Hij bidt daarom „met sterke roeping en tranen”. Hij bidt dit in een hevige zieleworsteling, heviger dan die van Jakob, die de Engel des Verbonds niet wilde laten gaan, tenzij Hij hem zegende. Hij bidt dit in een bloedige zielestrijd. Wij doen tekort aan Christus' gewilligheid, als we die alleen lijdelijk noemen. Wij moeten Hem daar zien als de Zaligmaker, die met sterke aandrang begeert, dat de wil van God geschiede.

Wat was nu de wil van God?

Vooreerst: Gij wilt, dat de drinkbeker niet aan Mij voorbijgaat. Daarom begeer Ik deze beker te drinken; zo volkomen te drinken, dat Gij het volkomen goedkeurt en zo, dat al uw allerheiligst en allergenadigst eeuwig voornemen in vervulling gaat.

Voorts: *Mijn Vader Uw wil geschiede.*

Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid. Brandofferen en offer voor de zonde hebben U niet behaagd. Toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin des boeks is van Mij geschreven) om Uw wil te doen, o God! In welke wil zij, die Gij Mij gegeven hebt, geheiligd zullen worden door de offerande Mijns lichaams, eenmaal geschied. Hebr. 10:5-10. „En ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn”, Joh. 17 :19. De wil des Vaders was duidelijk, dat Jezus een offerande voor de zonde zou worden — de Borg in plaats van de schuldigen — dat Hij zonde gemaakt zou worden. Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid”.

Ook was de wil des Vaders, dat hierdoor de Kerk geheiligd zou worden, of met een eeuwige verlossing en met zeer grote blijdschap verlost zou worden. Vandaar zijn er in Christus' gebed twee zaken begrepen:

1. Hij bidt om genade en ondersteuning, die Hem genoegzaam in staat stellen om de gehele wil en beschikking van God door Zijn dood te vervullen, Die dood was niet alleen een lijdelijk ondergaan van wat Hem opgelegd was, maar Hij moest Zich dadelijk, stellig en in gehoorzaamheid aan God opofferen — Hij moest Zijn ziel uitstorten in de dood, Zijn ziel tot een schuldoffer stellen. Met dit vóór Zich, bidt Hij om zoveel goddelijke genade — zulk een ondersteuning van de Geest van God — zoveel mededelingen van geloof, liefde en ijver — zoveel vurige liefde tot God en Zijn Kerk, dat Hij Zich niet alleen zonder murmureren zal onderwerpen, maar ook gewillig en zonder terug te denken tot het einde zal gehoorzamen.

Zo lang Hij Zichzelf in de geest van dadelijke toewijding, in de geest van naarstige gehoorzaamheid aan Zijn lijden overgaf en alle droefheid en verdrukkingen, die Hij — „de Rechtvaardige stervende voor de onrechtvaardigen” — moest ondergaan, aanvaardde; zo lang zou Hij Overwinnaar zijn.

Door zo gehoorzaam te zijn tot de dood, zou Hij de dood overwinnen en door nauwkeurig op die manier te sterven, zou Hij uit de dood verlost worden. Daarom zegt de Heilige Schrift, als ze op dit gebed zinspeelde, dat Hij gebeden en smekingen tot Degene, die Hem uit de dood verlossen kon, met sterke roeping en tranen geofferd heeft”, Hebr. 5 : 7.

Dit betekent niet dat Jezus gebeden heeft, of Hij verlost mocht worden van het sterven, maar in het sterven. Hij bad, of Hij niet verslonden mocht worden door de dood, maar bekwaam gemaakt mocht worden om door Zijn dood de dood te verslinden tot overwinning.

Hij bad tot Hem, die door de grenzenloze rijkdommen van Zijn ondersteunende genade Hem in staat kon stellen de dood tegemoet te treden in de geest van gehoorzaamheid en ijver voor het gebod van Zijn Vader, namelijk, dat Hij Zijn leven zou afleggen voor Zijn verloren schapen.

Hij bad tot Hem, die Hem versterken kon in die oneindige liefde, waardoor Hij Zich door een dadelijke „gehoorzaamheid tot de dood" als de Plaatsbekleder voor zondaren Gode kon offeren.

Als Hij Zich zo in de dood over zou geven in volhardende gehoorzaamheid, zou de dood Hem nooit overwinnen.

Hij zou, als Hij zo in Zijn gehoorzaamheid tot de dood ondersteund werd, juist door te sterven, van de dood verlost worden en

Hij zou door Zijn dood te niet doen degene, die het geweld des doods had, dat is de duivel.

Daarom bad Hij, of God Zijn zwakheid wilde ondersteunen door hernieuwde mededelingen van Zijn kracht.

De last van de schuld van Zijn Kerk lag op Hem; de wrekende straf voor die schuld werd van Hem geëist door de toorn van God, in Zijn ziel uitgegoten.

Ja, Zijn eigen ziel goot zich onder die toorn uit als een rantsoen aan de goddelijke rechtvaardigheid, als een offerande en slachtoffer Gode, tot een welriekende reuk. Nu gevoelt Hij, dat Zijn zwakke menselijke natuur van haarzelf ten uiterste onbekwaam is om deze last te dragen. Hij kan zo met Zijn ongeschonden gehoorzaamheid niet onder dit oordeel uitkomen. Daarom roept Hij tot de Heere. In Zijn zielestrijd worstelt Hij te ernstiger. Hij offert gebeden en smekingen met sterke roeping en tranen. Hij is met heilige vrees vervuld.

„Naar dat Gij te vrezen zijt, o God, zo is Uw toorn", Ps. 90 : 11. Daarom, naar Zijn vreze, kent de Messias de sterkte van Zijns Vaders toorn, zoals niemand die ooit gekend heeft. Hij beeft vol ontsteltenis. Hij werpt Zich voorover op de grond. In Psalm 40, dat voluit Zijn gebed is, roept Hij, die gezegd heeft: „Ik kom om Uw wil te doen" en Hij, wie de zonden van Zijn volk toegerekend zijn, uit: „Mijn ongerechtigheden hebben Mij aangegrepen, dat Ik niet heb kunnen zien". Maar ook, als Hij de toorn aanschouwt, die in die toerekening begrepen is, roept Hij uit: „Het behage U, HEERE! mij te verlossen; HEERE! haast U tot Mijn hulp. Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de HEERE denkt aan mij; Gij zijt Mijn Hulp en Mijn Bevrijder; o mijn God, vertoef niet".

Met welk een ernst en sterke roeping Jezus Zijn stem ophief en de sterkte Zijns Vaders zocht, kunnen we onder meer ook leren uit Ps. 22 en Psalm 69, die duidelijk van de Messias profeteren en dan óók Zijn gebeden bevatten.

Let slechts op de volgende smekingen, Ps. 69: „Verlos mij o God! want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel. Ik ben gezonken in grondeloze modder, waar men niet kan staan; Ik ben gekomen in de diepten der wateren en de vloed overstroomt Mij. Ik ben vermoeid van Mijn roepen, Mijn keel is ontstoken; Mijn ogen zijn bezweken, daar Ik ben hopende op Mijn God... Maar Mij aangaande, Mijn gebed is tot U, o HEERE... Verhoor Mij. o HEERE door de getrouwheid Uws heils... Laat de watervloed Mij niet overstromen en laat de diepte Mij niet verslinden en laat de put zijn mond over Mij niet toesluiten...". En Ps. 22: „Wees niet verre van Mij, want benauwdheid is nabij, want er is geen helper... Ik ben uitgestort als water... Mijn hart is als was... Gij legt Mij in het stof des doods... Maar Gij, HEERE! wees niet verre; mijn Sterkte haast U tot Mijn hulp. Red Mijn ziel van het zwaard, Mijn eenzame van het geweld des honds".

In deze smekingen is het enige, wat Hij telkens begeert: goddelijke hulp en genade, opdat Hij de volkomen wil van God zal doen. Zijn drukkende zorg is, dat Hij in Zijn gehoorzaamheid niet zal wankelen of terugdeinzen, zolang Hij die wil van God niet heeft volbracht, wegens welke Hem een lichaam was toebereid. Hij bidt om de ondersteunende kracht van Zijn Verbondsgod, opdat Hij niet zal bezwijken onder de last van de veroordeling van Zijn Kerk en onder de toorn van Zijn Vader over haar ongerechtigheden. Zijn werk is Hem zeer dierbaar en Hij worstelt in het gebed, of Hij ondersteund mag worden in het volbrengen van dat werk. Het was Hem door de wil Zijns Vaders opgelegd en met een innig verlangen roept Hij: „Uw wil geschiede”.

2. Maar Zijn gebed sluit nog een andere zaak in. Hij begeert ook de vruchten van Zijn arbeid — de verheerlijking van de Vader in de verlossing van Zijn volk. Als de Heilige Schrift van deze wil van God spreekt, zegt ze: In welke wil wij geheiligd zijn, door de offerande des lichaams van Jezus Christus, éénmaal geschied”.

Het gebed van Jezus is dan ook een smeking voor Zijn Kerk, of zij geheiligd, van de wereld gescheiden en aan God gewijd mag worden. Hij bidt, of Hij de wil van God zo mag doen, dat Hij als vrucht van het Verbond vele kinderen tot de heerlijkheid zal leiden. Daarom komen in de genoemde Psalmen temidden van Zijn smekingen om ondersteuning, ook vaak gebeden voor, die betrekking hebben op Zijn volk en hun verlossing. Zijn zorg om voor bezwijken in Zijn werk bewaard te worden, wordt vermeerderd door de gedachte, dat anders alle hoop op verlossing voor Zijn Kerk afgesneden wordt.

Als Hij in Psalm 69 Zich als de Borg voor de schuldigen voorstelt, Zich verantwoordelijk stellend voor zonden, die de Zijne niet zijn, maar die Hij toch als de Zijne aanvaard en daarvoor lijden wil, zegt Hij: „Wat Ik niet geroofd heb, moet Ik alsdan wedergeven. O God! Gij weet van Mijn dwaasheid en Mijn schulden zijn voor U niet verborgen”. En dan volgt: Laat hen door Mij niet beschaamd worden, die U verwachten, o Heere HEERE der heirscharen! Laat hen door Mij niet te schande worden, die U zoeken, O God Israëls!”

En als Hij vooruitziet op de algenoegzame genade, die Hij afsmeekt en op het heerlijk einde, namelijk de volkomen verzoening van de zonden van Zijn volk en de volkomen voldoening aan de rechtvaardigheid van Zijn Vader, zegt Hij in dezelfde Psalm: „De zachtmoedigen, dit gezien hebbende, zullen zich verblijden; en gij die God zoekt! ulieder hart zal leven, want de HEERE hoort de nooddruftigen en Hij veracht Zijn gevangenen niet”. Hetzelfde vinden we in Psalm 40. Christus smeekt dus: Laat Mij Uw wil zo genadig en heilig gehoorzamen, dat Mijn Zelfofferande werkelijk U aangenaam is — een oneindig kostbaar rantsoen — een grond van verlossing en eeuwige hoop voor allen, die Jehovah en Zijn aangezicht zoeken — een fontein van zulk een wonderlijke verlossende genade, dat allen, die Uw heil beminnen van vreugde zullen juichen en met Mij de Heere eeuwig zullen verheerlijken.

Dit dus waren de twee zaken in dit wonderbaar gebed namelijk:

a. De Heere Jezus smeekt om alle genade, die nodig is om tot de dood gehoorzaam te blijven — om getrouw aan Zijn priesterlijk ambt Zich door de Eeuwige Geest als een vlekkeloze offerande Gode op te offeren.

b. Hij smeekt daarin ook om de eeuwige verlossing van Zijn volk tot verheerlijking van Zijn Vader. Deze twee zaken had Hij in het oog, toen Hij bad: „Mijn Vader, Uw wil geschiede”.

II. Laten we nu trachten de aard van dit gebed te overdenken. Het was in één woord een gebed des geloofs met zeer veel aandrang uitgesproken.

1. *Het was een gebed des geloofs.*

Jezus, de eeuwige Zoon van God, was een Man des geloofs. Door Zijn vleeswording nam Hij een natuur aan en een staat, waarin niets dan geloof Hem kon ondersteunen.

Dat Hij het mogelijk en noodzakelijk achtte om geloof te oefenen, niettegenstaande dat de volheid der Godheid in Hem woonde, ontstond door de vernedering, waaraan Hij Zich onderwierp. Hoewel Hij in de gestaltenis Gods was, ontledigde Hij Zichzelf en werd gevonden in de gedaante van een mens, Zijn broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde. Vandaar wordt het geloof van de mens Christus Jezus als een bewijs gegeven, dat Jezus, het levende Hoofd van de Kerk, Zich ten volle gelijk gesteld heeft met Zijn leden, Hebr. 2: 11 - 13: Want én Hij, die heiligt, én zij, die geheilgd worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen, zeggende: Ik zal Uw Naam Mijn broederen verkondigen; in het midden der gemeente zal Ik U lof zingen; en wederom: Ik zal Mijn betrouwen op Hem stellen".

Het geloof, waardoor Jezus in God rustte, was zo uitnemend en duidelijk merkbaar, dat Zijn vijanden Hem daarover bespotten: „Allen, die Mij zien, bespotten Mij; zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd, zeggende: Hij heeft het op de HEERE gewenteld, dat Hij Hem nu uithelpe", Ps. 22: 8, 9. Dit nu werd letterlijk vervuld, want de overpriesters met de Schiftgeleerden, ouderlingen en Farizeeën gebruiken dezelfde woorden in hun spot, Matth. 27 :43.

Nu moeten er in het ware gebed des geloofs beide het Woord en de Geest des Heeren gevonden worden. Het moet een gebed in de Geest en een gebed overeenkomstig het Woord zijn. Dit moet zo bij iedere ware gelovige zijn. Nu, Jezus, het Hoofd van Zijn Kerk, stelde Zich onder dezelfde wet. Hij moest om verhoord te worden ook in de Geest bidden. Het Woord Gods moest ook in Hem blijvende zijn. Dan mocht Hij vragen, wat Hij wilde en het zou Hem gegeven worden.

Het Verbond nu, waaronder Hij leeft, sterft en wederom opstaat, voorziet hierin overvloedig, Jes. 59 : 21 : Mij aangaande, dit is Mijn verbond met hen, zegt de HEERE: „Mijn Geest, die op U is en Mijn woorden, die Ik in Uw mond gelegd heb, die zullen van Uw mond niet wijken, noch van de mond van Uw zaad, noch van de mond van het zaad Uws zaads, zegt de HEERE van nu aan tot in eeuwigheid".

Vraag 1. *Had Jezus de volmacht van het Woord voor Zijn gebed? Pleitte Hij op de belofte van Jehovah? Kon Hij zeggen: „Gedenk aan het woord tot Uw knecht gesproken, op hetwelk Gij Mij hebt doen hopen?"*

Antwoord. Ongetwijfeld. Als Hij de ondersteunende kracht van Zijn Vader begeert, behoeft Hij slechts de Verbondsbelofte, die Zijn Vader Hem heeft gedaan, te noemen: „Ziet Mijn Knecht, die Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft. Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen.... Hij zal niet verdonkerd worden en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld", Jes. 42 : 1 - 4. Daarom zegt Jehovah tot de Man, die door de mensen veracht werd: „In de tijd des welbehagens heb Ik U verhoord en ten dage des heils heb Ik U geholpen en Ik zal U bewaren en Ik zal U geven tot een verbond des volks", Jes. 49 : 8. Daarom zei Christus in het geloof: „De Heere HEERE helpt Mij, daarom word Ik niet te schande; daarom heb Ik Mijn aangezicht gesteld als een keisteen, want Ik weet, dat Ik niet zal beschaamd worden", Jes. 50 : 7. Zo had de Messias overvloedige, oneindige grote en dierbare beloften, die alle in Hem ja en amen zijn. Om de vervulling van deze beloften bidt Hij nu. —

Vraag 2. *Maar was Christus' gebed ook in de Geest?*

Antwoord. Wij weten, dat de Geest des Heeren Hem zonder mate gegeven was. dus moet Hij ook in de Geest gebeden hebben. De gelovigen ontvangen van Christus de belofte des Geestes en elk lid ontvangt, naar de mate der gave van Christus, de Geest. Als nu de Heilige Geest in de gelovige een Geest der genade en der gebeden is, moet deze Geest dit in al Zijn volheid en in Zijn hoogste kracht ook in Christus geweest zijn.

Hoewel niet uitdrukkelijk gezegd wordt, dat Jezus in de Heilige Geest heeft gebeden, zijn er bij gevolgtrekking zeer zeker bewijzen voor in de Heilige Schrift. Paulus zegt, dat de Geest ook mede onze zwakheden te hulp komt — dat Hij Zelf voor ons bidt met onuitsprekelijke zuchtingen en dat Hij naar (de wil van) God bidt. Zo lezen we in Joh. 11, dat Jezus, toen Hij Maria en ook de Joden zag wenen over Lazarus, zeer bewogen werd in de geest. (Eng. vert.: Hij zuchtte in de Geest). Mogen wij dan niet aannemen, dat Hij daar in de Geest, niet hardop, maar met zuchtingen en tranen (want Hij weende en ontroerde Zichzelf) gebeden en smekingen heeft opgeofferd? Immers Hij dankt daarna Zijn Vader, dat Hij Hem gehoord heeft? Bovendien is de Geest der genade en der gebeden in de Kerk, juist de Geest van de Zoon, Die in hun harten roept: „Abba, Vader!” Dit was ontwijfelbaar dezelfde Geest, door Wie Christus heeft geroepen: „Abba, Vader, o Mijn Vader, Uw wil geschiede”.

Hoe nauw worden de broederen aan de Eerstgeborene gelijk gemaakt. Hij werd hen in alle dingen gelijk, opdat zij het Beeld van de Zoon gelijkvormig gemaakt zouden worden! Merk het nauwkeurig op! Hij is Zelf een Man des gebeds, zoals zij het moeten zijn. Zijn gebed is een gebed des geloofs, zoals het hunne dat moet zijn. Zijn gebed des geloofs is in de kracht des Geestes en met de belofte van het Woord als waarborg, zoals ook zij moeten bidden in de Heilige Geest en met het Woord Gods in hen blijvende.

2. Maar, ten tweede, dit gebed des geloofs, was ook met zeer sterke aandrang.

Dit gebed wilde geen „neen” aanvaarden. Het was buitengewoon ernstig, het geschiedde met sterke en luide roepingen tot God; het werd met tranen en in bloed uitgesproken: „Zijn zweet werd als grote druppelen bloed, die op de aarde afliepen”. Jakobs gebed bij de Jabbok was ernstig, volhardend, stoutmoedig en hij werd verhoord. Maar als Jezus worstelt, strijdt en zieleangsten doorleeft in Zijn bidden, vindt dat zijnsgelijke niet. Er werd nooit zulk een gebed op aarde of in de hemel gehoord. Hij moest de eer van Zijn Vader handhaven. — Hij moest de wet Zijns Vaders gehoorzamen en een eeuwige verlossing van een ontelbare schare verwerven. Hij kon dit alles maar in één weg volbrengen. Daartoe moest Hij in al de krachten en vermogens van Zijn geschapen natuur lijden, in ziel en in lichaam. Deze striemen moesten de goddelijke rechtvaardigheid bevredigen; dit lijden en deze dood moesten in de weegschaal van het heiligdom een evenredige betaling zijn voor de tweede en eeuwige dood van al die miljoenen, voor wie Hij Zich overgaf. Hij had een verbazingwekkende en vreselijke aanblik van de rechtvaardigheid en schrikkelijkheid van zulk een oordeel en Zijn ziel werd zeer bedroefd tot de dood toe. Hij moest dit oordeel ondergaan met een lichaam als het onze, maar zondeloos en daarom in alle delen onuitdrukkelijk gevoelig voor elke pijn.

Zijn ziel was in haar smetteloze reinheid nog veel gevoeliger voor die geestelijke smarten, die het eeuwig ongenoegen van de Almachtige en Alheilige God Hem aandeden. Het is dan ook geen wonder, dat Hij in Zijn zieleangst aandringend en onweerstaanbaar gearbeid heeft om in het gebed des geloofs de goddelijke ondersteunende kracht aan te grijpen, waardoor Hij alleen het eeuwige wonder van een gehoorzaam lijden aan het komende Kruis kon volbrengen. —

Daarbij had Hij Zijn volk lief met een eeuwige liefde. Hij was Zich de eeuwige verdoemenis bewust, waarvan Hij ze moest verlossen. Hij verstond nu, als nooit tevoren, in de diepten van Zijn geschapen geest, het bittere oneindige wee en de eeuwige schande, waarvan Hij ze zou gaan verlossen. Hij zag het vreselijk lot, dat hun zou treffen en dat eeuwig onveranderlijk zou blijven, als Hij niet gehoorzaam, gewillig volkomen en met vrucht dit alles in hun plaats zou ondergaan. Zijn liefde jegens hen nam in diepte en kracht toe, naarmate Hij meer en meer de eeuwige pijn gevoelde, waarvan Hij de Zijnen door Zijn ambt en werk moest verlossen. Hoe meer Hij dat gevoelt, des te meer gevoelt Hij Zich onbekwaam om door dat lijden en die dood heen te gaan, maar ook des te meer is Hij besloten door die prijs Zijn volk te verlossen.

Het is dan wederom geen wonder, dat Hij, bij het vooruitzicht van die toorn Gods en nog meer bij de gedachte, dat Hij zou kunnen terugdeinzen en missen, waardoor Zijn geliefde uitverkorenen die toorn zelf eeuwig zouden moeten dragen, Zich in Zijn zieleangst op Jehovah als Zijn Toevlucht en Sterkte werpt en de profetie vervult: Hij zal tot Mij roepen: Gij zijt Mijn Vader! Mijn God en de Rotssteen Mijns heils! Met luide roepingen pleit Hij op de belofte Zijns Vaders nl.: Mijn hand zal met Hem vast blijven, ook zal Mijn arm Hem versterken. Mijn getrouwheid en Mijn goedertierenheid zullen met Hem zijn; en Zijn hoorn zal in Mijn Naam verhoogd worden".

III. De verhoring van dit gebed.

Dit was een zeer genadig antwoord: Hij werd verhoord uit de vreze" (in hetgeen Hij vreesde). Hij ontving alle genade, die nodig was; alle ondersteunende kracht, die Hem in staat stelde het kruis te verdragen en de schande te verachten, en daardoor te verkrijgen de vreugde, die Hem was voorgesteld. Gelijk we reeds gezegd hebben, begeerde Hij in Zijn gebed twee voornamen zaken.

- a. Hij begeerde zoveel genade, ijver en liefde, dat Hij bleef gehoorzamen tot de dood, opdat Hij daardoor de dood te niet zou doen en tot de volkomenheid van Zijn eigen ambt en macht als de Vorst des Levens zou geraken.
- b. Hij begeerde als een vrucht daarvan de arbeid van Zijn ziel te zien, namelijk de verlossing van allen, die de Vader Hem gegeven had. De Heilige Schrift getuigt, dat Hij deze twee zaken als antwoord op Zijn gebed ook ontvangen heeft.

1e. „Hij werd gehoord uit de vreze en hoewel Hij de Zoon was — de eniggeboren Zoon van God — heeft Hij gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft", Hebr. 5:7, 8. Hij begeerde in het sterven behouden te blijven. God antwoordde, onderwees Hem — God gaf Hem kracht om gehoorzaam die dood te sterven, waardoor de dood te niet gedaan zou worden. De Vader gaf Hem alle genade om Zich gewillig in de dood over te geven en om met priesterlijke, heilige ijver het gebod om Zijn leven voor de schapen af te leggen, te gehoorzamen. God leerde Hem de grote les de dood te niet te doen en toch Zelf niet door de dood verslonden te worden. Dit deed Hij niet lijdelijk en willoos, maar in grote werkzaamheid en gehoorzaamheid. God leerde Hem die les, toen Hij in die nood kwam. God gaf Hem raad en Zijn nieren onderwezen Hem bij nacht, dat, als Hij zo gehoorzaam werd tot de dood, Zijn ziel niet in de hel werd verlaten en Zijn Heilige geen verderving zou zien, Ps. 16. En Jezus heeft deze les geleerd; Hij leerde gehoorzaamheid uit hetgeen Hij heeft geleden. Ook werd Hij door gehoorzaam te sterven van de dood verlost en heeft uitgeroepen: „Het is volbracht". Zo toonde Hij Zich in geheel Zijn ambt en in al Zijn werk volmaakt.

2e. Zijn gebed ging echter niet alleen persoonlijk over Hemzelf alleen, maar over Hemzelf als het Hoofd en de Hogepriester van Zijn Kerk, dus ook over de zaligheid van geheel Zijn volk. Hij bad, of Hij uit de kaken van de koning der verschrikking gered mocht worden niet voor Zichzelf alleen, maar ook, of Hij uit de dood ook de eeuwige verlossing van allen, voor wie Hij stierf, mee mocht brengen. De Heilige Schrift getuigt, dat Hij ook in deze zaak werd verhoord. Hij heeft in en met Zijn eigen verlossing die van Zijn volk ontvangen, zodat, als zij in Zijn dood sterven en in Zijn opstanding tot een nieuw leven verrijzen, Hij een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden is.

De Schriftgedeelten, die de inhoud van Christus' gebed profetisch uitdrukken, wijzen ook alle op de verlossing van de Kerk — het beloofde zaad — het welbehagen des HEEREN en de vergadering van al de uitverkorenen in Christus.

Als Christus in Psalm 40 getuigt van Zijn verlossing uit de ruisende kuil en het modderig slijk en daarvan een nieuw lied zingt, volgt er: „Velen zullen het zien en vrezen en op de HEERE vertrouwen, vers 1 - 4. Velen zullen geloven tot zaligheid hunner ziel en velen zullen hun vertrouwen stellen in de overste Leidsman des geloofs.

Zo eindigt Ps. 69 met de woorden: „Want God zal Sion verlossen en de steden van Juda bouwen. En het zaad Zijner knechten zal haar beërven en de liefhebbers Zijns Naams zullen daarin wonen". Zo hoort de Vader Hem altijd: „Alsnu weet Ik, dat de HEERE Zijn Gezalfde behoudt; Hij zal hem verhoren uit de hemel Zijner heiligheid. De koning is verblijd over Uwe sterkte — Gij hebt Hem Zijns harten wens gegeven".

Dit waren dus de inhoud, de aard en de vrucht van Christus' gebed in de hof.

TOEPASSING.

Vergun mij, dat ik met drie vermaningen besluit.

1e. U, die niet om uw eigen verlossing bidt, behoort beschaamd en ontsteld te zijn. Zal de Koning der gerechtigheid en des vredes, de Zoon van God, zo in smekingen, met roepingen en tranen, in zieleangst en bloed worstelen voor de zaligheid van zondaren en zult u niet worstelen om die verlossing, die Zijn gebeden en Zijn bloed hebben verworven? Zult gij zulk een grote zaligheid verwaarlozen en verachten? Die zaligheid, die voor de Heere der heerlijkheid zulk een eeuwige waarde had, dat Hij gewillig was om in angst uiterste nood en in bloed op de aarde neder te liggen? Zelfs werd Hij door onuitsprekelijke verschrikking en verbazing aangegrepen bij de gedachte, dat Hij er niet in zou slagen om zeker te stellen, wat gij veracht. Als ge zo biddeloos voortleeft, zal het eeuwige verlies van uw ziel onvermijdelijk en rechtvaardig zijn.

2e. Gij, die God zoekt, grijpt moed. Wendt u voor uw verlossing met vertrouwen tot Jezus.

Hij heeft met tranen en bloed, in hevige zieleworsteling verworven, hetgeen Hij nu met grote blijdschap en zeer gewillig aan u wil schenken. Wees echter alleen met Christus, zoals Hij u tot Zich roept. Even zeker als Hijzelf werd verhoord en „de Oorzaak der eeuwige verlossing werd", even zeker zal Hij u horen en aannemen. Hij zal u van al uw zielsverwoestingen genezen en gij zult Hem voortaan liefhebben en gehoorzamen.

3e. Laten de ware gelovigen gebeden en smekingen opofferen in de kracht van die van Christus. Ga door het geloof in de rijke erfenis van de gebeden van uw levend Hoofd en in de rijkdommen van hun beantwoording. Wees in het gebed bij de Zaligmaker en

meng uw sterke roepingen en tranen met de Zijne; ja, met wat Hij nu als uw Voorspraak voor u bidt.

Als Jehovah Zijn Gezalfde aanschouwt, zal Hij het licht van Zijn aanschijn over u doen lichten en al uw begeerten vervullen. Amen.